Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28 Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δυατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 13 Σεπτεμβρίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 42

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Τρεῖς ἐπιθέσεις εἶχαν γίνει, χωρὶς ἄλλα ἀποτελέσματα ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γκρατσουνιὰ στὸν ὦμο τοῦ Πέτρου. Ὁ Αὐστριακὸς ἄφριζε ἀπὸ θυμό. Εἶχε ἱδρώσει, εἶχε νευριάσει. Ἤθελε νὰ τελειώσῃ ἐπιτέλους.

Μάζεψε ὅση σθελτάδα εἶχε κι' ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ καλύτερο παιχνίδι ποὺ ἤξερε. Ἔκαμε δυὸ κύκλους μὲ τὸ σπαθί του, γρήγορα σὰν ἀστραπή, τὸ σήκωσε κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ καταφέρῃ. Μὰ τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἦταν ἀποτελεσματικό, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνο. Ὑψώνοντας τὸ σπαθί, ἄφινε τὸ στῆθος ξεσκέπαστο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δευτερόλεπτο, ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Πέτρου, μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα, βρῆκε τὸ πλατὺ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου του καὶ γώθηκε βαθιά.

Ὁ Αὐστριακὸς χτύπησε τὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια, ἄφισε τ' ὅπλο του κι' ἔπεσε στὰ χέρια τῶν μαρτύρων του.

Ὁ συνταγματάρχης Μπρινιὸν προχώρησε στὸν Πέτρο.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, πρέπει νὰ φύγετε ἀπ' τὸ Μιλάνο τὸ γρηγορώτερο. Μ' ὅλο ποὺ ἡ μονομαχία ἔγινε κανονικώτατα, σὲ μιὰν ὥρα θὰ εἶστε στὰ χέρια τῆς αὐστριακῆς ἀστυνομίας. Ξέρω τί σᾶς λέω.

Ὕστερα γυρίζοντας στὸν Φραντζέσκο,

— Καὶ σεῖς, πρόσθεσε, θὰ κάνατε φρόνιμα νὰ φεύγατε γιὰ λίγον καιρό... Ξέρετε πῶς σᾶς θεωροῦν ὕποπτο κι' οἱ φυλακὲς τοῦ Μιλάνου εἶναι γεμάτες ἀθῶους. Φύγετε λοιπὸν μαζύ. Ἐγὼ μένω ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τοὺς τόπους.

— Λέτε νὰ χτυπήθηκε βαριά;

— Χτυπήθηκε βαριά, γιατὶ μπῆκε τὸ σπαθί σας σὲ βάθος δέκα ἑκατοστῶν καὶ μπῆκε κατ' εὐθεῖαν. Χτυπήθηκε ὅμως δεξιά, ἡ καρδιὰ εἶναι ἄθικτη καὶ πολλὲς φορὲς ζῇ κανεὶς μὲ τρυπημένο πνεμόνι. Ἄλλωστε, δὲ χρειάζονται τύψεις. Ἂν ὁ κύριος αὐτὸς σᾶς πετύχαινε στὸ κεφάλι, θὰ σᾶς τὄχε ἀνοίξει ὡς τὸ σαγόνι.

Ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι, ὁ Φραντζέσκος ποὺ ὡς τότε εἶχε συγκρατηθῆ, ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ Μπερτινύ.

— Ἄ, ἀφίστε με νὰ σᾶς φιλήσω! Τί ὡραῖο νἄναι κανεὶς γενναῖος!

Μὰ ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴ νίκη του, ἦταν ἡ ὑποδοχὴ τῆς κυρίας Ρενούτσι καὶ τῆς καστανῆς Μαργαρίτας, ποὺ ξέχασαν τὸ πένθος τους γιὰ νὰ συγχαροῦν τὸν ξένο τους ποὺ τόσο ἄξια εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὸν κίνδυνο.

Μὰ ὁ Φραντζέσκος θύμησε στὸ φίλο του τὴ σύσταση τοῦ συνταγματάρχη. Ἡ μητέρα του δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

— Θὰ συνοδεύσω τὸν κ. Μπερτινύ, εἶπε ὁ Φραντζέσκος, ὄχι ἐπειδὴ φοβᾶμαι τὴν αὐστριακὴ ἀστυνομία, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταταχθῶ στὸ γαλλικὸ στρατό!

Ὁ Πέτρος πολέμησε νὰ τοῦ βάλῃ στὸ κεφάλι ὅτι, μιὰ καὶ δὲν ἦταν πολιτογραφημένος Γάλλος, δὲ μποροῦσε νὰ καταταχθῇ παρὰ μόνο σ' ἕνα σῶμα, στὴν Ξένη Λεγεώνα.

— Καὶ τ' εἶν' αὐτὴ ἡ Ξένη Λεγεώνα;

— Στὶς ἐκστρατείες ἔδειξε πάντα καλὴ διαγωγή. Μὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ κάθε καρυδιᾶς καρύδι, ἀφοῦ ὅλοι οἱ λιποτάχτες κι' οἱ ἀπόταχτοι μποροῦν νὰ καταταχθοῦν χωρὶς νὰ δώσουν λόγο γιὰ τὸ παρελθόν τους.

— Καλὰ λοιπόν! θὰ καταταχθῶ στὸ στρατὸ τοῦ Πεδεμοντίου.

— Εἶσαι πολὺ μικρός, Φραντζέσκο! εἶπε ἡ μητέρα.

— Ὄχι, πιστεύω ὅτι ὁ βασιλιὰς Βίκτωρ - Ἐμμανουὴλ θὰ μὲ δεχθῇ, γιὰ χάρη τῆς μνήμης τοῦ πατέρα μου. Θὰ ἐργαστῶ καὶ σὲ δυὸ χρόνια θὰ μπῶ στὴ Σχολὴ τοῦ Τουρίνου.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ὁριστικὴ

«Ὁ Αὐστριακὸς ἄφησε τὄπλο του κι' ἔπεσε...»
(Σελ. 329, στ. α'.)

ἐξορία, ὅπως ἔγινε μὲ τὸν πατέρα σου.

— Θὰ μὲ βρῆτε στὸ Τουρῖνο, μαζὶ μὲ τὴ Μαργαρίτα, ὅταν θὰ πουλήσετε τὸ σπίτι. Ἂν ὁ πατέρας μου ζοῦσε ἀκόμα, νάξετε πεποίθηση, πὼς αὐτὸ θὰ ἦταν τόνειρό του.

— Κι' ἐγὼ τὸν ἄκουσα νὰ ἐκφράζῃ αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του, ἐβεβαίωσε ὁ Πέτρος.

Ἡ ἀναχώρηση ἀποφασίστηκε.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, οἱ δυὸ νέοι ἔφθαναν στὸ Τουρῖνο. Ὁ Πέτρος συνόδευσε τὸ φίλο του ὥς ἐκεῖ κι' ὅταν τὸν ἀποχαιρετοῦσε, συμφώνησαν νὰ κρατήσουν τακτικὴ ἀλληλογραφία.

— Κι' ἂν παρῃς καμμιὰν ἄδεια τοῦ χρόνου, εἶπε ὁ Φραντζέσκος, θάρθῃς νὰ τὴν περάσῃς μαζύ μας.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ φίλος μας βρισκόταν στὴ Γένουα κι' ὁ μικρὸς Μοχίλοφ, βλέποντας τὸν προστάτη του, χτύπησε χαρούμενα τὰ χεράκια του.

Ὁ Πέτρος διηγήθηκε στὸν Πρόξενο τὶς περιπέτειες τοῦ συντόμου ταξιδιοῦ του.

— Ἐκάματε καλὰ νὰ γυρίσετε τὸ γρηγορώτερο, εἶπε ὁ Πρόξενος, γιατὶ μποροῦσαν νὰ σᾶς συοβλίσουν ζωντανό. Τὰ πραγματα στὴ Λομβαρδία βρίσκονται σὲ πολὺ ἄσχημο σημεῖο, κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα φαίνεται πὼς θὰ γίνῃ καμμιὰ ἐπανάσταση. Οἱ Αὐστριακοὶ στέκουν μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι κι' ὁ Θεὸς ξέρει τί θὰ γίνῃ, ἂν δὲν ἀνακατωθῆ ἡ Γαλλία.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Πέτρος πῆρ' ἕνα βαπόρι ποὺ τὸν ἔφερε στὴ Μασσαλία. Ἀπὸ κεῖ πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, λιγακι στενοχωρημένος, εἰν' ἀλήθεια, ποὺ ἔκανε χρέη γκουβερνάντας.

Βρῆκε τὴ Βαλεντίνα λυπημένη μαζὺ καὶ χαρούμενη. Λυπημένη γιὰ το χαμὸ τοῦ Ἔρρίκου Καρδινιάκ, χαρούμενη γιατὶ τελείωσε πιὰ ὁ φονικος αὐτὸς πόλεμος καὶ δὲν εἶχε νὰ φοβᾶται τίποτα γιὰ τὸν ἄντρα της.

Τὶς πρῶτες ἡμερες δὲ χόρταινε ν' ἀκούῃ τὸν Πέτρο νὰ τῆς διηγιέται τὶς λεπτομέρειες τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστούπολης κι' ὁλοένα ἄφινε ἐπιφωνήματα σαν αὐτό :

— Τὶ φοβερὸ πράγμα αὐτὸς ὁ πόλεμος !

Ἔχυσε θερμὰ δάκρυα ἀκούγοντας τὴ διήγηση τοῦ θανάτου τοῦ Ἔρρίκου.

— Φαντάζομαι, εἶπε, πὼς ὁ Γιάννης δὲ θὰ καμῃ στρατιωτικὸ καὶ τὸ ἀγαθο αὐτὸ παιδακι τῆς Σεβαστοῦπολης.

Ὁ μικρὸς Ρῶσσος εἶχε περάσει εὔκολα ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ἀούσης. Ἔτσι εὔκολα πέρασε τώρα στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἀγαθῆς χωριανῆς, ὅπου τὸν ἐμπιστεύθηκε ἡ Βαλεντίνα.

Ἦταν δυὸ χρόνων καὶ λίγων μηνῶν, δηλαδὴ σχεδὸν στὴν ἡλικία τοῦ Γιώργου. Τόσο τουλάχιστο φαινόταν, γιατὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πότε ἀκριβῶς εἶχε γεννηθῆ. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχιζε νὰ φαίνεται μεγαλύτερος ἀπ' τὸν Γιώργο, γιατὶ ἡ ἀνάπτυξή του ἦταν πιό γρήγορη, ὅπως συμβαίνει σ' ὅλες τὶς ἀνατολικὲς φυλές, ὅπου ἡ ἀκμὴ καὶ τὰ γηρατειὰ ἔρχονται πιὸ γρήγορα παρὰ στοὺς λαοὺς τοῦ Βορρᾶ.

Εἶχε μάτια μαῦρα καὶ μικρά, μαλλιὰ κατσαρὰ καὶ κατάμαυρα, κι' ἔκανε μιὰν ἀντίθεση μὲ τὸ μικρὸ Γιώργο, γιατὶ αὐτὸς ἦταν σιωπηλὸς καὶ καλὸ δόλος, ἐνῷ ὁ γιὸς τοῦ Γιάννη Καρδινιὰκ εἶχε γίνει ἕνα ὡραῖο παιδάκι μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ξανθὰ μαλλιὰ καὶ χρῶμα τριανταφυλλένιο. Ἐνῷ ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος στὴν ἐπιστήμη κι' ἡ μητέρα του μιὰ γυναίκα σοβαρὴ ἀπὸ φυσικότης, τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν ζωηρὸ καὶ ἀεικίνητο. Τὸ γέλιο του κι' η φασαρία του γέμιζαν τὸ σπίτι. Μὰ ἔξω ἀπ' αὐτὸ ἦταν καὶ νευρικό, θύμωνε μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ χτυποῦσε μὲ πεῖσμα τὸ πόδι. Ἔμοιαζε περισσότερο μὲ τὸ θεῖο του Ἔρρῖκο παρὰ μὲ τὸν πατέρα του.

Ἡ τρίμηνη ἄδεια τοῦ Πέτρου κόντευε νὰ τελειώσῃ κι' ὁ Γιάννης ἀκόμα δὲν εἶχε χυρίσει. Ἡ Βαλεντίνα, ποὺ ἡ μοναξιὰ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ, παρακάλεσε τὸν Πέτρο νὰ ζητήσῃ παράταση τῆς ἀδείας του ἢ νὰ μὴν πάῃ στὴν Ἀφρική.

Καὶ θὰ τὸ πιστέψετε ; Ὁ Πέτρος προτίμησε τὸ δεύτερο. Αὐτὸς ποὺ ἄλλο δὲν ὀνειρευόταν, παρὰ νὰ καταταχθῆ στοὺς κυνηγοὺς τῆς Ἀφρικῆς, ἀποφάσισε δίχως δισταγμοὺς νὰ μὴ χυρίσῃ στὸ σύνταγμά του ποὺ βρισκόταν στὴν Κοστάντη.

Ἄραγε κ' οἱ περιπέτειες ποὺ εἶχε περάσει στὴν Κριμαϊκὴ ἐκστρατεία, τοῦ εἶχαν ψυχράνει τὸ ζῆλο ; — Ὄχι. Ἄλλος ἦταν ὁ λόγος, καὶ θὰ σᾶς τὸν πῶ στ' αὐτί, γιατὶ κι' ὁ ἴδιος δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ὁμολογήσῃ στὸν ἑαυτό του κι' ἀκόμη λιγότερο στὴν κυρία Καρδινιάκ.

Ἂν ἐγύριζε στὴν Ἀφρική, ὁ Πέτρος δὲν εἶχε μεγάλες ἐλπίσες νὰ περασῃ τὴν ἄσεια του στὴν Ἰταλία καὶ νὰ ξαναΐδῃ τὰ μάτια τῆς ὡραίας Μαργαρίτας.

Ζήτησε λοιπὸν ἕνα συνάδελφό του γιὰ νὰ κάμουν ἀμοιβαία μετάθεση. Βρῆκε εὔκολα στὸ 20 τῶν Οὐσσάρων, ποὺ τὸ διοικοῦσε ὁ συνταγματάρχης Οὐτλιέ. Ἐκεῖ κατατάχθηκε.

* * *

Μετὰ ἕνα μῆνα, ὁ Γαλλικὸς στρατὸς τῆς Κριμαίας γύριζε ὁλόκληρος στὴ Γαλλία, ὅπου τοῦ ἔγινε μιὰ ὡραία ὑποδοχή.

Ὁ Στρατάρχης Πελισσιὲ ἔφυγε ἀπ' τὴν Κριμαία τελευταῖος. Πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἔφυγε ὁ συνταγματάρχης Παζόλ, ποὺ ἔφερνε στὸν Αὐτοκράτορα τὶς σημαῖες ποὺ εἶχαν κυριευθῆ στὴ Σεβαστούπολη. Μαζύ του ἐρχόταν κι' ὁ Γιάννης Καρδινιάκ.

Σᾶς ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε μὲ πόση χαρὰ ὑποδέχθηκε τὸν ἄντρα της ἡ καϊμένη ἡ Βαλεντίνα. Θάρχιζε πάλι μιὰ ἥσυχη ζωὴ ἐργασίας καὶ μελέτης, ποὺ τὴ θεωροῦσε τὸ ἰδανικὸ τῆς εὐτυχίας της. Γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ μάλιστα τὴ ζωὴ τῆς ἀπ' τὸν ἐφιάλτη ἑνὸς καινούργιου χωρισμοῦ, ἔκαμε μερικοὺς ὑπαινιγμοὺς στὸ Γιάννη, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ τὴν παραίτησή του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἐπιστημονικές του μελέτες μακρυὰ ἀπ' τὸ στρατό.

Μὰ ὁ Γιάννης Καρδινιὰκ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀκούσῃ. Εἶχε δώσει ὑπόσχεση στὸν πατέρα του πὼς θὰ γινόταν στρατιωτικὸς κι' εἶχε χρέος νὰ μένει στρατιωτικός, ἰδίως τώρα, ποὺ εἶχε λείψει ὁ ἀδελφός του, γιὰ νὰ διατηρήσῃ στὸ στρατὸ ἕνα ὄνομα ἀρχετὰ δοξασμένο.

Ἡ Βαλεντίνα δὲν ἐπέμεινε.

Ἄλλωστε σὲ λίγες μέρες, ὡσὰν νὰ εἶχε μαντεύσει ὁ Αὐτοκράτωρ τὶς προτάσεις τῆς Βαλεντίνας, ὑπόγραψε τὸ διάταγμα τοῦ προδιβασμοῦ τοῦ παλιοῦ του ὑπασπιστῆ στὸ βαθμὸ τοῦ ἀντισυνταγματάρχη καὶ τὸν τοποθέτησε στὸ ἰδιαίτερο ἐπιτελεῖο του.

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ Γιάννης μίλησε ἰδιαίτερα μὲ τὸν Αὐτοκράτορα γιὰ τὸ ζήτημα τῶν κανονιῶν μὲ τὶς ραβδώσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ (*)

1.

Ἡ πόλη κάτου ἀπ' τὴ βροχὴ
Ἀσπιδα τοῦ βραδιοῦ ἔχει πέσει
Προσχαρὴ ν' ἀποκοιμηθεῖ,
Σὰ μιὰ ὀνὸ ποὺ τῶχει ἀργὰ
Τοῦ ὕπνου ἡ δίψα ξεπλανέσει
Καὶ δὲ μπορεῖ νὰ κρατηθεῖ.

Οἱ δρόμοι στέκουν σκοτεινοὶ
Καὶ σὰν διπλοσλλογισμένοι
Κάτου ἀπ' τὸν νύχτιον οὐρανό·
Κι' ἡ προκυμαία ἡ σιωπηλὴ
Τὴν ἄχνη τῶν ἀφρῶν ζωσμένη
Λευκάζει ὡς μύνημα δρθρινό.

Τὰ πάρκα μέσ' στὴ φεγγερὴ
Τῶν ρόδων ἄνθιση ἡγεμοῦνε
Καὶ πλαῖ σεοὺς φράχτες τ' ἀσημιὰ
Κρῖνα τὴν πλέον ἐπιστικὴ
Καὶ πλέον ἐξαισιαν ἰσοροῦνε
Γιορτὴ μέσ' στη βαθιὰ νυχτιά.

Καὶ τἄστρα ποὺ εἶναι σιωπηλὰ
Σὰ νὰ τὰ βασανίζει ἡ ἔννοια
Καὶ νὰ τὰ δενει ἡ συλλογή,
Στὴ στέρνα μέσα ὁρμοῦν γοργὰ
Καὶ ὡς ἄνθη φέγγουν φιλνεισένια,
Δέσμες ἀπ' ἄστρο γιασεμί.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἡ πρώτη σειρά, ἀποτελούμενη ἀπὸ δεκαπέντε τραγούδια, βρίσκεται στὴ «Διάπλαση» τοῦ 1920-21.

ΕΝΗ!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια, βλ. σελ. 323]

Ἡ Μαμμά : — (Τρέχει στὸ βάθος. Πρὸς τὰ ἔξω) Τί εἶναι, Μαρία ! Τί ἐκάνατε αὐτοῦ ;

Τίνα : — (Μπαίνει σκασμένη στὰ γέλια). Χά ! χά ! Μαμμά μου ! Ἀεροπλάνο !

Ἡ Μαμμά : — Μὰ τί πάθατε ; Τί γελᾶς ἐσύ ἔτσι ; Μπολιά ! Ἔλα δῶ ! Τί σπάσατε ;

Δέλα : — (Μπαίνει γελῶντας. Πρὸς τὰ ἔξω). Ἔλα λοιπὸν κ' ἔσε τὸ κλάψιματα. Δὲν ἀκοῦς ποὺ σοῦ μιλάνε ; Ἡ κυρία σὲ ρωτάει τί ἔσπασες. *(Ἡ Μαρία μπαίνει κλαίγοντας μὲ τὸ μαντήλι στὰ μάτια. Ἡ Δέλα τῆς κάνει εἰρωνικὴ ὑπόκλιση.)* Προσέχετε !! *(Πάει δίπλα στὴν Τίνα. Σιγά :)* Κι' ὕστερα σοῦ λέει πὼς δὲν πετάνε καὶ τὰ ποτήρια !! *(Ἡ Τίνα γελάει).*

Ἡ Μαμμά : — Τί τρέχει ;

Μαρία : — *(Κλαίει).* Συ... συγχωρῆστε με, κυ...κυρία... Δέ...δὲ φταίω ἐ...γώ.

Ἡ Μαμμά : — Μὰ τί ἔγινε ;

Μαρία : — Κα...κα... κα...κα... *(Τὴν πνίγουν οἱ λυγμοί).*

Δέλα : — (Κρυφὰ στὴν Τίνα πὼς γελάει). Τὴν ἔπιασε καὶ γλυκοσοδέτης τώρα...

Μαμμά : — Μίλησε λοιπόν ! Τὸ φλυτζάνι ἔσπασες ;

Μαρία : — Κα...κα...θὼς ἔβγαινα, ἡ κυρία Δε...λε...λέ.. λα...

Δέλα : — Λέλα μὲ λένε, κορίτσι μου ! Δὲ μὲ λένε Λε λε λε λε λέ λα.

Ὁ Παππούς : — Ἔλα ! Σιωπὴ ἐσύ ! Σκανδαλιόρα ! Τὶ κατάπεφες πάλι. *(Στὴν Τίνα ποὺ γέλαγε).* Τίνα ! *(Τὰ κορίτσια σοβαρεύονται).*

Ἡ Μαμμά : — Ὥστε πάλι ἐσύ : Τρελλοκόριτσο! *(Μὲ ψεύτικο θυμό).* Μὰ αἰωνίως τὰ ἴδια ; Δὲν ἐννοεῖς νὰ διορθωθεῖς ποτέ ;

Δέλα : — Μά, μαμμάκα μου, τί φταίω ἐγώ ; Ἐνὼ τάσπασα ;

Ἡ Μαμμά : — Ὥστε ψέμματα λέει ἡ Μαρία ;

Δέλα : — Βέβαια ψέμματα λέει !

Ἡ Μαμμά : — *(Στὴ Μαρία).* Τότε λοιπόν ;

Δέλα : — Νά. Ἐκείνη πήγαινε... Ἐμεῖς ἐρχόμαστε...

Ὁ Παππούς : — Καί ;

Δέλα : — Ἐμεῖς ἐρχόμαστε... ἐκείνη πήγαινε...

Ὁ Παππούς : — (Θυμώνει) Ἔλα ! Νὰ λείπουν τ' ἀστεῖα ! Ἀπάντησε !

Δέλα : — Καλά, παππού, μὴ φωνάζεις. Ἀπαντῶ !

Τίνα : — Μ' ἐσκούντησε ἐμένα ἀπάνω της. Ἡ Μαρία ἔχανε νὰ προφυλαχτεῖ καὶ...

Δέλα : — Τὸ φλυτζάνι ἄρχισε νὰ παίζει κυνηγητὸ στὸν ἀέρα μὲ τὰ πιάτα καὶ τὸ ποτήρι...

Τίνα : — (Γελάει). Σὰν ἀεροπλάνα !

Ἡ Μαμμά : — (Στὴ Μαρία). Κπλιά. Μὴν κλαῖς ! Δὲν πειράζει. Ἀφοῦ δὲν ἔπαθε καμμιὰ σας τίποτα, δὲν πειράζει. Πήγαινε μάζευε τὰ τώρα. *(Ἡ Μαρία φεύγει κλαίγοντας. Στὴ Δέλα).* Ἔλα δῶ τώρα ἐσύ ! Γιατὶ εἶπες πρὶν ψέμματα πὼς δὲν τάσπασες ἐσύ ;

Δέλα : — Ψέμματα εἶπα ;

Ὁ Παππούς : — Μὴν κάνεις πὼς δὲν καταλαβαίνεις ! Δὲν εἶπες πρὶν πὼς δὲν τάσπασες ἐσύ ;

Δέλα : — Ἔ, καὶ καλά ! Ἐγὼ τάσπασα ; Ἐγὼ ἔκανα ἔτσι ; *(Στρώχνει ἐλαφρὰ τὴν Τίνα).* Γιατὶ δὲ σπάνε καὶ τώρα πιάτα ; ἔ ; Ἐπομένως δὲ φταίω ἐνώ. Ἐπομένως... *(Βλέπει τὴ Μαμμὰ σοβαρή).* Ἔλα, μαμμάκα μου... *(Πάει κοντὰ της καὶ τὴ χαϊδεύει).* Ἔτσι τὰ λέω, γι' ἀστεῖο.. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πείραξα ; Ἤθελα νὰ παιδέψω λιγάκι τὴ Μαρία... Δὲν πειράζει γιὰ ἕνα φλυτζάνι τώρα ; ἔ ;

Ἡ Μαμμά : — Μὰ γιατὶ δὲν ἐννοεῖς νὰ καθήσεις ἥσυχη ; Καλὰ τώρα ποὺ δὲν εἶχαμε συνέπειες. Μὰ γιὰ σκέψου τὴν καϊμένη τὴ Μαρία, νὰ γλύτραγε καὶ νὰπεφτε ἀπάνω στὰ σπασμένα γυαλιά...

Ὁ Παππούς : — (Σοβαρά). Ἤκανε μιὰ ἀταξία ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνει, Λέλα Ἐπὶ τέλους ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι νὰ τὰ κάνει ὅλα ἄνω-κάτω τί διάβολο ! Πρὶν ἔδεσες Ἕνα παλιοτσενὲκ στὴν οὐρὰ τοῦ καϊμένου τοῦ Φὸξ *(Ἡ Τίνα γελάει).* Τίνα ! *(Ἐξακολουθεῖ).* Γιατί ; Αὐτὸ μόνο παιδιὰ τοῦ δρόμου θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ κάνουν Ἔπειτα ἔκριψες τοῦνά τῆς μαγειρίσσας γιὰ νὰ τὴν κάνεις νάφίσει τὴ δουλειά τη ; καὶ νὰ ψάχνει...

Δέλα : — Μ' ἐρώτησε κάτω καὶ τῆς εἶπα ποῦ τἄχω...

Ὁ Παππούς : — Καλά. Ἔπειτα τὸ πρωΐ ἔκρυψες τοὺς σπόπους ἑνὸς γέρου ποὺ δὲ σὲ πείραξε ποτὲ κι' ὕστερα, τὸ σπουδαιότερο, χτὲς σχολεῖο σου ἔκανες κάτι, ποὺ μοῦκανε, σ' ὁρκίζομαι, τὴ χειρότερη ἐντύπωση...

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Κ'.

Ὁ σκύλος τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ καρχαρίας καὶ τὰ περδίκια.

Ταξίδευα μιὰ φορὰ στὶς Ἀνατολικὲς Ἰνδίες μὲ τὸν πλοίαρχο Χάμιλτων,— διηγεῖται πάλι ὁ Βαρῶνος,— κι' εἶχα μαζί μου καὶ τὸν Τρέϋ, ἕνα σκύλο τοῦ κυνηγιοῦ, ποὺ μυριζόταν τὸ κυνήγι ἀπὸ χίλια μίλλια χωρὶς ὑπερβολή. Γι' αὐτὸ εἶχα μεγάλη πεποίθηση στὴν ὄσφρησή του.

Μιὰ μέρα, ἐνῷ τὸ πλοῖο μας ἀπῆχε τρακόσιες τουλάχιστο λεῦγες ἀπὸ τὴν ξηρά,— ἔτσι ἔλεγαν οἱ ἀξιωματικοὶ κι' οἱ ναῦτες,— εἶδα ἄξαφνα τὸ σκύλο μου νὰ στέκεται ἀκίνητος σ' ἕνα μέρος, νὰ μυρίζεται μπροστὰ καὶ νὰ κουνῇ τὴν οὐρά του. Τὸ φερομάρισμα αὐτό, ὅπως τὸ λέμε οἱ κυνηγοί, μοῦ-καν' ἐντύπωση. Μέσα σὲ πλοῖο ; ἔλεγα τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν ξηρά ;... Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Τρέϋ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὴν ἴδια στάση πολλὴν ὥρα, συμπέρανα τέλος πὼς κάπου βέβαια θὰ μυριζόταν κυνήγι καὶ πὼς οἱ ἀξιωματικοὶ θάκαναν λάθος στοὺς ὑπολογισμούς τους.

Τοὺς φώναξα, τοὺς ἔδειξα τὸ σκύλο καὶ τοὺς εἶπα :

— Αὐτὸς δὲν μὲ γέλασε ποτέ. Νὰ ἰδῆτε ποὺ σὲ λίγη ὥρα θὰ βροῦμε κυνήγι. Ἡ ξηρὰ εἶναι πολὺ πιὸ κοντὰ ἀπ' ὅσο νομίζετε.

— Τρελαθήκατε ; ἔκαμε ὁ πλοίαρχος γελῶντας.

— Στοίχημα ! φώναξα ἐγώ. Στοιχηματίζω μαζί σας τὸ ναῦλο μου— δυὸ χιλιάδες φράγκα,— ὅτι σὲ λίγο θᾶχουμε κυνήγι. Ἡ μύτη τοῦ Τρέϋ δὲν κάνει λάθος !

Γέλασαν πάλι κι' ὁ πλοίαρχος εἶπε στὸ γιατρὸ τοῦ πλοίου νὰ μ' ἐξετάσῃ μὴν ἔπαθα τίποτα. Ὁ γιατρὸς ἔπιασε τὸ σφυγμό μου κι' ἐδήλωσε πὼς ἤμουν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου. Πάλι ὅμως ὁ πλοίαρχος ἐδίσταζε νὰ δεχθῇ τὸ στοίχημά μου. Καὶ τὸν ἄκουσα νὰ λέῃ σιγὰ τοῦ γιατροῦ :

— Κοιτέ, αὐτὸς παλάβωσε. Ἂν βάλω τέτοιο στοίχημα μαζί του, εἶναι σὰ νὰ τὸν κλέψω.

— Δὲν παλάβωσε, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Ἔχει μόνο μεγάλη πεποίθηση στὸ σκύλο του. Στοιχηματίστε γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσετε καί, ἂν χάσῃ, μὴν τοῦ πάρετε λεπτά.

— Στοίχημα ! ξαναφώναξα ἐγώ, βλέποντας τὸ σκύλο μου πάντα στὴν ἴδια στάση.

— Τὸ δέχομαι ! εἶπε ὁ πλοίαρχος γελῶντας.

Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ ναῦτες ποὺ ψάρευαν σὲ μιὰ βάρκα, καμάκωσαν ἕνα πελώριο καρχαρία. Τὸν ἀνέβασαν στὸ πλοῖο. Κι' ὅταν τὸν ἔσχισαν γιὰ νὰ τοῦ βγάλουν τὸ λάδι, τί βρῆκαν, νομίζετε, στὴν κοιλιά του ; Ἕξη ζευγάρια περδίκια ζωντανά !

— Τὰ βλέπετε ; φώναξα θριαμβευτικά. Δὲν σᾶς τόπα πὼς ὁ Τρέϋ μου δὲν κάνει λάθος ;

Ἔτσι κέρδισα τὸ στοίχημα καὶ πῆγα στὶς Ἰνδίες χωρὶς νὰ πληρώσω ναῦλο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΜΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΟΝ τὸν καιρό, στὴν «Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως», ἀναφέρθηκε κάμποσες φορὲς τὄνομα τοῦ ὀφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαραμῆ. Γιατὶ κάποιος εἶχε τὴν ἀπορία τί ὄνειρα βλέπουν οἱ γεννημένοι τυφλοί· κάποιος ἄλλος ξεσήκωσε ἕνα σχετικὸ περιστατικὸ ἀπὸ βιβλίο τοῦ εἰδικοῦ ποὺ εἴπαμε· τρίτος ἀμφισβήτησε τὴν ἀκρίβεια αὐτοῦ τοῦ περιστατικοῦ... μὲ τὴ λογική του καὶ τέλος ἡ Διάπλασις ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ στὴ μικρὴ αὐτὴ συζήτηση ἔβλεπα τὄνομα τοῦ Χαραμῆ, θυμόμουν ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ μοῦ ξαναρχόταν ὅλος ὁ θαυμασμός, ἡ συμπάθεια κι' ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθάνομαι γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Γιατὶ εἶν' ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατρούς μου. Πόσες φορές, ἀλήθεια, ὁ Χαραμὴς κοίταξε τὰ μάτια μου, καὶ περιποιήθηκε τὴ μυωπία μου, καὶ μοῦδκλε τὰ γυαλιὰ— κυριολεκτικῶς, — καὶ μοῦ ἔμαθε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ διατηρῶ τὴν ὅραση,—τὸ πολυτιμότερο ἴσως δῶρο ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι συγγραφέας καὶ πρέπει νὰ βλέπῃ καλὰ γιὰ νὰ γράψῃ... Καὶ μὲ πόση προθυμία, μὲ πόση εὐγένεια, μὲ πόση εὐσυνειδησία, καὶ πάντα χάρισμα ἐννοεῖται, πληρώνοντάς με αὐτός, ἀντὶ νὰ τὸν πληρώσω ἐγώ, μ' ἕναν καλό, κολακευτικὸ λόγο γιὰ τὰ μάτια μου,—δηλαδὴ γιὰ τὴν ἐργασία ποὺ κάνουν αὐτὰ τὰ μάτια...

Προχτὲς λοιπόν, ἐνῶ εἶχα στὸ νοῦ μου ὅλ' αὐτά, πῆγα στὸ Θέατρο Κυβέλης. Τὴν ὥρα ἐκείνη, στὸ γραφεῖο τῆς Διεύθυνσης ἦταν μαζεμένοι κάμποσοι ἠθοποιοί. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ κ. Λούης, μιλοῦσε γιὰ κάποια πάθηση τῶν ματιῶν του καὶ γιὰ τὴν ἐπίσκεψη ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου στὸν Χαραμή. Στὸ τέλος, ὕψωσε ξαφνικὰ τὴ φωνὴ καὶ συγκινημένος, δακρυσμένος σχεδὸν σ' ἕνα ξεχείλισμα εὐγνωμοσύνης, εἶπε:

«—Δὲν μπορεῖτε ὅμως, κύριοι, νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν προθυμία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Μιὰ ὥρα μ' ἐξέτασε σὰ νἄμουν ἕνας στενὸς συγγενής του. Κι' οὔτε θέλησε νὰ μοῦ πάρῃ πεντάρα. Σᾶς βεβαιώ, μὲ κατασυγκίνησε!»

Τότε ἕνας ἄλλος ἠθοποιός, ὁ κ. Γαβριηλίδης, φώναξε: «—Μὰ δὲν τὸ ξέρεις; δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν;.. Ἡ εὐγενέστερη ψυχὴ στὴν Ἑλλάδα εἶναι αὐτὸς ὁ γιατρός, ὁ Χαραμής!»

«Ἐμένα θὰ μοῦ πῆς;» εἶπα μέσα μου τότε. Κι' ἔφυγα, αἰσθανόμενος ἀκόμα πιὸ πολὺ θαυμασμὸ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τόσες φορὲς εἶχε κινήσει τὸ θαυμασμό μου. Νὰ ποὺ μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια καὶ καλοσύνη φερνόταν καὶ πρὸς ἄλλους, καὶ πρὸς ὅλους... Ἔτσι λοιπὸν δὲν πρέπει νἆναι ὁ γιατρός; τὴν «εὐγενέστερη ψυχή» δὲν πρέπει νἆχῃ *ὁ μύστης*, καθὼς τὸν λένε, *τῆς φιλάνθρωπης ἐπιστήμης τοῦ Ἀσκληπιοῦ*; Κι' εἶχαν ἄδικο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ποὺ τοὺς πρώτους γιατροὺς τοὺς φαντάστηκαν ἡμίθεους;

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς γιατρούς μου, ὁ Χαραμής. Κάθε φορὰ ποὺ μὲ τσούζουν λίγο τὰ μάτια μου ἢ ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς μὲ τὰ γυαλιά μου δὲν βλέπω τόσο καλά, πηγαίνω καὶ τοῦ κάνω τὴ βίζιτα μὲ κάθ' ἐμπιστοσύνη. Ἀλλὰ ἔχω κι' ἄλλους, ἀφοῦ δὲν ἔχω μόνο μάτια... Κι' ἐπειδὴ ἦρθε περίσταση νὰ σᾶς πῶ σήμερα γιὰ τὸν Χαραμή, ὅπως μποροῦσε νἀρχόταν καὶ γιὰ ἕναν ἄλλο, πρέπει νὰ τοὺς ἀναφέρω κι' αὐτούς, γιὰ νὰ τοὺς ξέρετε. Μήπως τοὺς ἐνοχλῶ λιγότερο τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς πληρώνω περισσότερο; Ἢ μήπως δὲν μὲ περιποιοῦνται μὲ τὴν ἴδια καλοσύνη κι' εὐγένεια;

Ἄξαφνα ὁ κ. Γ. Φιλαρετόπουλος, ὁ δερματολόγος. Γιὰ κάθε σπυράκι ποὺ θὰ φανῇ στὸ πρόσωπό μου, γιὰ κάθε ἐκζεματάκι ποὺ θὰ κοκκινίσῃ λίγο τὸ χέρι μου, γιὰ ψύλλου πήδημα τέλος πάντων, —γιατὶ δὲν ξέρετε τὶ φοβιτσάρης ποὺ εἶμαι στὰ δερματικά! —πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν ἐνοχλήσω: «Ἀμάν, γιατρέ, σῶσε με!» Ὁ ἄνθρωπος στὴν ἀρχὴ τρομάζει, ἔπειτα χαμογελᾷ... Πάντα ὅμως μοῦ γράφει μιὰ συνταγή, πάντα μοῦ δίνει μιὰ ὁδηγία καὶ πάντα μοῦ κάνει μιὰ φιλική κουβεντούλα στὸ πόδι, ἐνῶ ἄλλοι πελάτες περιμένουν... Τί καλὸς κι' ὁ καϊμένος μου ὁ Φιλαρετόπουλος καὶ πόσες τύψεις ἔχω, ἀλήθεια, ποὺ τὸν ἐνόχλησα τόσες φορὲς γιὰ τὸ τίποτα!..

Νὰ κι' ὁ κ. Ι. Καρόκης, ὁ παλιός μου φίλος, ὁ παθολόγος... Κάθε τόσο: «Γιατρέ, βήχω! πρέπει νὰ μοῦ κοιτάξῃς τὸ στῆθος!» — Ἔλα, γδύσου». Γδύνομαι, τὸ στηθοσκόπιο σ' ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα... καυγάς: «Δὲν ἔχεις τίποτα... ἕνα ἐξωτερικὸ κρυωματάκι... ἀλλὰ εἶσαι ἀδύνατος... πρέπει νὰ κάμῃς τοῦτο κι' ἐκεῖνο, πρέπει νὰ διακόψῃς λίγο τὴν ἐργασία σου, νὰ ξεκουραστῇς...» Ἐγώ, ἐννοεῖται, ἡσυχάζω καὶ δὲν κάνω τίποτα. Κι' ὁ καλός μου γιατρὸς θυμώνει: «Ἂν σὲ ξανακοιτάξω ἄλλη φορά, νὰ τὸ γράψῃς!» Κι' ὅμως μὲ ξανακοιτάζει. Μὲ τὴν ἴδια προθυμία πάντα, μὲ τὴν ἴδια εὐγένεια, μὲ τὴν ἴδια ἀφιλοκέρδεια...

Ὁ κ. Καρόκης κι' ὁ κ. Φιλαρετόπουλος εἶναι μόνο ἀγαπητοί μου φίλοι· ὁ κ. Χαραμὴς εἶναι καὶ μακρινός μου συγγενής· μὰ ὁ κ. Μ. Παπαδόπουλος, ὁ λαρυγγολόγος, εἶναι συγγενὴς στενός· εἶναι ὁ «θεῖος.» Κι' αὐτὸν φυσικὰ σταυρώνω συχνότερα καὶ μὲ περισσότερο θάρρος. Γενικὸς ἀρχίατρος. Ὅ,τι καὶ νἄχω, μὰ καὶ πονόματο, στὸ θεῖο θὰ πρωτοπάω. Κι' αὐτὸς ἢ θὰ μὲ κρατήσῃ... ὑπ' εὐθύνη του, ἢ θὰ μὲ στεῖλῃ σὲ ἄλλον. Πότε στὸ Χαραμή, πότε στὸ Φιλαρετόπουλο, πότε στὸν Καρόκη καὶ πότε... στὸ διάβολο. Γιατὶ συχνὰ δὲν ἔχω τίποτα κι' ἄδικα τὸν ἀναστατώνω. Καὶ καυγάδες;... μὴν τὰ ρωτᾶτε! Γιατὶ κι' ὅταν δὲν ἔχω, κι' ὅταν ἔχω ἀκόμα κάτι τί, δὲν κάνω, δὲν θέλω, δὲν ἀκούω τίποτα. «Ἄ, ἔτσι; φωνάζει συχνὰ κι' ὁ Παπαδόπουλος. Ξαναφώναξέ με καὶ θὰ ἰδῆς!» Ἀλλὰ τὸν ξαναφωνάζω, καὶ ξανάρχεται, καὶ ξαναπάω, κι' ἔχουμε πάλι τὰ ἴδια.

Αὐτοὶ εἶναι, παιδιά μου, οἱ γιατροί μου οἱ ταχτικοί. Οἱ καλοὶ κι' εὐγενικοὶ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς σταυρώνω, τοὺς εὐγνωμονῶ, τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς θαυμάζω, πρὸ πάντων γιὰ τὴν ὑπομονή τους καὶ τὴν καλοσύνη. Εἶναι γιατροί ὅπως πρέπει νὰ εἶναι ὁ γιατρός. Κι' ἐσεῖς πρέπει νὰ εἶστε καὶ σεῖς, ὅσοι θὰ γίνετε μιὰ μέρα γιατροί. Ἡ φιλοδοξία σας ἂς μὴν εἶναι τόσο νὰ ποῦν: «εἶναι ὁ πρῶτος γιατρὸς στὴν Ἑλλάδα»· ἀλλὰ «εἶναι ἡ εὐγενέστερη ψυχή»...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἴδιο βράδυ γύρισαν μὲ τὸ σιδηρόδρομο· μὰ τὸ ταξίδι δὲν διασκέδασε πιὰ τὴν Ἀνθούλα. Ἀκατάπαυστα ἔδλεπε μπροστά της τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου νὰ φοβερίζῃ τὸ Γιάννη.

Πρὶν μποῦν στὸ τραῖνο, ὁ φίλος τῆς μονάχος, εἶχε πάει κάπου χωρὶς νὰ πῇ ποῦ. Ἡ Ἀνθούλα τὸν ρώτησε, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν θέλησε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ...

Στὸ βαγόνι, ὁ Φραντὴς εἶχε ἀποκοιμηθῆ. Ἄλλοι ἐπιβάτες δὲν ἦταν. Κι' τότε ὁ Γιάννης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ κουτί, τὄδωσε τῆς Ἀνθούλας καὶ τῆς εἶπε:

—Μὲ ρώτησες ποῦ πῆγα. Νά, πῆγα καὶ σἀγόρασα αὐτό. Πές μου, σἀρέσει;

Ἡ Ἀνθούλα ἀνοιξε τὸ κουτάκι κι' εἶδε μέσα ἐν' ἀσημένιο στολίδι, ποὺ τὴ πρωΐ, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα χρυσοχοεῖο, εἶχε πῆ πὼς τῆς ἀρέσει.

— Ὤ, Γιάννη! δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀγοράσῃς τέτοιο στολίδι! (τὰ μάτια της ὅμως ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστηση.) Θὰ εἶναι πολὺ ἀκριβὸ βέβαια... κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω κάτι ὅμοιο!..

—Δὲν πειράζει, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Ἐμένα μοῦ φθάνει ποὺ θὰ μὲ συλλογιέσαι ὅταν θὰ τὸ φορῇς.

Ἡ Ἀνθούλα εὐχαρίστησε τὸ φίλο της καὶ φύλαξε τὸ πολύτιμο δῶρο του στὸν κόρφο της. Δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τἀρνηθῇ· ἦταν μεγάλος πιὰ ὁ Γιάννης καὶ ἡ Ἀνθούλα δὲν εἶχε μαζί του τὸ θάρρος τὸ παλιό.

***

Ἕνα μῆνα μιλοῦσαν γιὰ τὸ ταξίδι τους, γιὰ τὴ δίκη καὶ γιὰ τὴν παράσταση ποὺ εἶχαν ἰδῆ στὸ θέατρο.

Ἔπειτα ἔπαψαν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα στοὺς ἄλλους. Τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις τους τὶς φύλαξαν γιὰ τὸν ἑαυτό τους· καὶ μόνο ὅταν ἦταν οἱ δυό τους, ἔλεγαν ἀτέλειωτα γιὰ τὸ «Λιποτάχτη»...

Μὲ τὴν ἄνοιξη ξανάρχισαν οἱ βιαστικὲς ἐργασίες καὶ κάποτε ὁ Γιάννης δὲν μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ τὸ βράδυ στοῦ Φραντῆ, γιατὶ ἐργαζόταν ὥς τὴ νύχτα. Ἡ Ἀνθούλα ὅμως πήγαινε κάθε Κυριακὴ στὴ βίλλα.

Μιὰ ἀπ' τὶς Κυριακὲς ἐκεῖνες ἔγειναν οἱ ἀρραβῶνες τῆς Βασιλικῆς, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Γιάννη, ποὺ ἦταν τώρα ὡς εἰκοσι χρονῶν κοπέλλα, μ' ἕνα γεωργὸ ἀπ' τὰ περίχωρα, καλὸ νέο κι' ἀρκετὰ πλούσιο.

Σὲ λίγο ἔγειναν κι' οἱ γάμοι. Ἡ Ἀνθούλα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ προθυμία βοήθησε τὴν κυρά-Δεμάραινα νὰ κάμῃ τὰ διάφορα φαγιὰ γιὰ τὸ ἐπίσημο τραπέζι. Ὁ Φραντής, κατὰ παραγγελία τῆς κυρίας Δάντη, ἐπρόσφερε ἄφθονο κυνήγι· κι' ὁ γέρο-Ἀλάρτης ἔστειλε ὡραιότατα ψάρια ποὺ τὰ εἶχε ψαρέψει ὁ ἴδιος στὸ ποτάμι.

Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὴν αὐλὴ καὶ στολίστηκε μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ λουλούδια. Ἕως πενήντα πρόσωπα κάθησαν ὁλόγυρα στὸ γαμπρὸ καὶ στὴ νύφη. Μὰ τὶ ὄμορφη ποὺ ἦταν ἡ Ἀνθούλα μὲ τὴ γαλάζια της φορεσιά! Ὁ Ἀλάρτης, ποὺ εἶχε νὰ τὴν ἰδῇ ἕνα χρόνο, δὲν ἔπαυε νὰ τῆς λέῃ:

— Μὰ σὺ εἶσαι ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες, μικρούλα μου! Ἔννοια σου καὶ γλήγορα θἀρθῇ καὶ σένα ἡ σειρὰ σου νὰ πανδρευτῆς...

Ἔπειτα, γιὰ νὰ γελάσουν, ἐπρόσθεσε:

— Θὰ πάω νὰ σὲ γυρέψω ἀπ' τὸν κύρ-Φραντή. Θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ κάμῃ γαμπρὸ ἕνα νέο σὰν καὶ μένα.

Κι' ὅλοι γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Γιατὶ σὲ τέτοιες περιστάσεις ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶναι χαρούμενοι, ἀρκεῖ ἐν' ἀστεῖο ὁποιοδήποτε γιὰ νὰ κάμουν τόσα γέλια, ὅσα δὲν θἄκαναν, σ' ἄλλη περίσταση, μὲ τὸ νοστιμότερο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Παντοῦ ὑπάρχει τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό.

Μετὰ τὸ τραπέζι, ἔστησαν χορό. Εἶχαν φωνάξει τοὺς καλύτερους βιολιτζήδες τοῦ χωριοῦ κι' ἀφοῦ χόρεψαν διάφορους συρτούς, ἦλθε ἡ σειρὰ τῆς πόλκας. Ὅλοι οἱ νέοι τότε ἤθελαν νὰ χορέψουν μὲ τὴν Ἀνθούλα. Ὁ Γιάννης ὅμως δὲν τὸ ἐννοοῦσε. Ἡ φίλη του ἤθελε νὰ χορεύῃ μόνο μ' αὐτόν.

«Ὁ Γιάννης πῆρε τὴν Ἀνθούλα καὶ χόρεψαν μαζί...»
(Σελ. 333, στ. γ'.)

— Κοίτα κεῖ ἀξίωση ποὺ σοῦ τὴν ἔχει! ψιθύριζαν μεταξύ τους οἱ νέοι.

— Μὰ ἐγὼ αὐτὰ δὲν τἀκούω! εἶπε τότε ἕνας ψηλὸς κι' ὄμορφος νέος ποὺ τὸν εἶχε φέρει ὁ Ἀλάρτης.

Καὶ πλησίασε τὴν Ἀνθούλα καὶ τὴν προσκάλεσε νὰ κάμουν «ἕνα γυράκι». Αὐτὴ ντράπηκε νἀρνηθῇ. Κι' ὁ νέος ἄρχισε νὰ χορεύῃ μαζί της.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ μεγάλη μελαγχολία ἔπιασε τὸ Γιάννη. Πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς χορευτὲς καί, χωρὶς σχεδὸν νὰ ξέρῃ τὴν αἰτία, δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια του, ποὺ τὰ σκούπιζε γρήγορα-γρήγορα μὲ τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὴν τὰ ἰδοῦν...

Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἀνθούλα εὐχαριστήθηκε πολύ. Τὰ βιολιὰ ἔπαιζαν ἕνα γλυκότατο βάλσι κι' ὁ καβαλιέρος της τὴ στριφογύριζε σὰν ἀνέμη... Ἀλλ' ἀφοῦ τελείωσε τὸ «γυράκι», αἰσθάνθηκε πὼς κάτι τῆς ἔλειπε... Ἀλήθεια, τί ἔγεινε ὁ Γιάννης; Κοίταξε παντοῦ καὶ τέλος τὸν βρῆκε σ' ἐκεῖνη τὴ γωνιὰ σὰν κακιωμένο ἢ τιμωρημένο. Ἔτρεξε κοντά του κι' εἶδε τὰ μάτια του δακρυσμένα, γιατὶ ὁ Γιάννης, νομίζοντας πὼς δὲν τὸν βλέπει κανείς, δὲν τὰ σκούπιζε πιά

—Τί ἔχεις, Γιάννη μου; τὸν ρώτησε φοβισμένη. Γιατὶ κλαῖς;

Ὁ Γιάννης δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ ἢ καλύτερα, πὼς νὰ τῆς τὸ πῇ...

— Μὰ πές μου, Γιάννη! τὸν ξαναρώτησε· γιατὶ κάθεσαι δῶ μονάχος καὶ κλαῖς; Σὲ πείραξε κανένας;

Ἐπιτέλους βρῆκε τὸν τρόπο καὶ τὸ θάρρος:

— Ἐνόμιζα πὼς μονάχα μὲ μένα θὰ χόρευες...

Ἡ Ἀνθούλα τότε τοῦπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι καὶ λιγάκι τοῦ τὄσφιξε.

— Μὴν κλαῖς, Γιάννη, τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύψῃ. Δὲν θὰ χορέψω πιὰ παρὰ μὲ σένα μόνο. Κι' ἂν εἶσαι κουρασμένος ἐσύ, θὰ λέω πὼς κουράστηκα κι' ἐγώ. Ἔλα!

Ὁ Γιάννης παρηγορήθηκε ἀμέσως. Πῆρε τὴν Ἀνθούλα καὶ χόρεψε μαζί της. Τὸ ἴδιο βάλσι ἔπαιζαν τὰ βιολιά· κι' ὁ Γιάννης τὸ ἴδιο τὴ στριφογύριζε σὰν ἀνέμη...

Τί εὐτυχισμένοι ποὺ ἦταν!

Χόρεψαν ἔτσι ὡς τὸ πρωΐ, ξημερώθηκαν χορεύοντας. Καὶ μόνο σὰ βγῆκε ὁ ἥλιος κι' ἐφώτισε τὴν πράσινη ἔκταση τῶν ἀγρῶν, ἔφυγαν οἱ προσκαλεσμένοι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Τὰ ζῶα δείχνουν εἰλικρινῶς ὅτι ἡ μόνη τους χαρὰ εἶναι τὸ φαΐ: Ὁ ἄνθρωπος, σὰν ἀνώτερος, τὸ κάνει μὲ περιφράσεις: — «Περάσαμε μιὰ ὡραία ἡμέρα... Τί θάλασσα, τί ρεματιά, τί πλατάνια, τὶ ἀηδόνια!.. Κι' ὕστερα σοῦ πατήσαμε ἕνα φοῦ!»

***

Ἀδικεῖ ἡ Φύσις τὸν ἔξυπνο ποὺ εἶναι συνήθως ἄσχημος, ἴσως γιὰ νἀποζημιωθῇ ἀπὸ τὸν κοντό, ποὺ εἶναι συνήθως ὄμορφος.

Δ. Γρ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΥΠΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΤΕΤΤΧΙΣΜΕΝΕΣ ΤΠΑΡΕΕΣ...

Ἀριθ. Ἔγκρ. 50.

Καθώς ὁ γήλιος τώρα γέρνει πρὸς [τὴ δύση
φωτίζοντας μὲ χρῶμα κόκκινο τὴ [φύση,
σᾶς βλέπω, ὕπαρξες φτωχὲς δυσευ- [χισμένες,
ὀξ'ἀπ' τ' ἀνήλια σπίτια σας συλλο- [γισμένες.

Κι' ὅταν κάθε βουή καὶ θόρυβος [θὰ σβύσῃ
καὶ τὸ μουχρὸ τῆς λάμπας Φῶς [θἄχει φωτισει,
θ' ἀναθυμόσαστε τὶς μέρες τὶς [εὐτυχισμένες
στὰ μέρη σας' ποὺ μακριὰ τῶν [ἀποδιωγμένες

Βρισκόσαστε. Καὶ τὰ καλὰ παιδιὰ [Σας
ποὺ στήριγμά σας θἄταν στὰ γε- [ραταιὰ Σας
καὶ ποὺ σἄγγωρες χώσες ἔχουν [ἀπομείνει

—Ὅ,τι βουλὴ Θεοῦ ὁρίζει, ἂς [γίνῃ!—
τὰ σπίτια Σας, τὰ χρόνια τὰ εὐτυ- [χισμένα
ποὺ διάβηκαν καὶ δὲν ξαναγυρ- [νοῦν – ὦτιμένα!..

(Σουννέτα) *Παν. Χεμαρριώτης*

«ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΠΟΝΟ;»

Ἀριθ. Ἔγκρ. 46

Καὶ τὸ μικρό του κεφαλάκι, μὲ τὶς ἔανθὲς πλεξίδες, ποὺ ὁ ἥλιος χρύσωνε μὲ περισσὸ χρυσάφι, ἔγειρε τἄρρωστο παιδάκι πάνω στὸ χέρι τῆς μαμμᾶς του, ποὺ μὲ στοργή, μὲ λοχτάρα τὸ ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της.

Τἄπονά του ὡραῖα ματάκια σένα χλωμὸ ἀπ' τὸν πόνο προσωπάκι, σᾶν σβυσμένα πλανιόντουσαν ἀφη- [μένα δῶ καὶ κεῖ, ἐνῷ τὰ ὠχρὸ λευκὰ του χειλάκια —πέταλα ρόδου [ποῦσβυσε— κινιόντουσαν πότε-πότε σπασμωδικὰ γιὰ νὰ βγάλουν ἕνα θρηνητικὸ "Αχ! ποὖκανε τὴ δύστυχη ψυχέρα νὰ τρέμῃ, νὰ τ' ἀγκαλιάζῃ πιὸ πολὺ σἆ γιὰ νὰ μὴ τῆς τὸ πάρουν. Μαχαιριὰ δίνανε στὴν ἄμοιρη μητέρα αὐτὰ τἀγαπητὰ χειλάκια βγαίνοντας [ρὐτὸ τὸ σκληρὸ "Αχ. Μαχαιριὰ δίνανε σ' αὐτὴ τὰ γλυκὰ αὐτὰ ματάκια ποὺ παρακαλεστικὰ τὴν κοιτοῦσαν.

. . . . . .

Παφέκει, ξένοιαστα τἀ γειτονόπουλα μὲ τὴν ἄξενοιασιὰ ποὺ ἡ ἡλικία τους χάριζε. Χαρούμενα τρέχανε μὲ τὴ χαρὰ ποὺ ἡ εὐτυχία δίνει. Παίζανε καὶ τἀ κρουσταλλένια γέλια τους, ἡ γλυκειὰ τους φωνοῦλα ἔφτανε στὸ δύστυχο παιδί, σἆν ἕνας γλυκὸς ἀντίλαλος ἄφθαστης εὐτυχίας...

Σὲ μιὰ στιγμὴ σήκωσε λιγάκι τὸ κεφαλάκι τἄμοιρο παιδὶ καὶ μὲ πικρὸ παράπονο στὰ χείλη του γραμμένο:

—Μαμάκα μου, γιατὶ γὼ πονῶ; Γιατὶ αὐτὰ εἶν' ἔτσι χαρούμενα; Δὲν πονοῦνε αὐτά;

Ἡ μαμά του δὲν μίλησε. Τὰ χείλη της μόνο κινήθηκαν σἆν ἀπὸ ταραχὴ καὶ στὸ μάτι της γυάλισε ἕνα κρυφὸ δάκρυ, ἐνῷ ἔσφιγγε μὲ λαχτάρα πιὸ πολὺ τὸ μικρὸ αὐτὸ δυστυχισμένο πλάσμα.

Ἀθάμας

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 47.

"Εχουν περάσει ἀπὸ τότε χρόνια κι' ἀκόμα τὴ θυμᾶμαι. Εἶχε δυὸ μάτια ἤρεμα, μιὰ μύτη φουσκωμένη κι' ἕνα χιλιοκομμένο στόμα μέσα σ' ἕνα ἀργυρὸ πλαίσιο ἀπὸ λίγα μετάξινα μαλλιά. Μὰ ἦταν καλή, μᾶς ἀγαποῦσε. Τ' ἀπομεσήμερο, μόλις ἐφεύγαμε ἀπ' τὸ σχολειό, ἐτρέχαμε ὁλοῦσα στὸ φτωχικό της, γιὰ νὰ μᾶς κεῖ τὴν ταχτικὴ της Ἱστορία. Θυμᾶμαι, ποτὲ δὲν μᾶς ἔφερνε ἀντίρρηση. Ἐγύριζε τὶς σελίδες τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς της κι' ἐδιάβαζε μὲ τὰ μάτια τῆς θύμησής της τὰ περασμένα καὶ τ' ἀγύριστα. Κι' ἡ φωνή της, ἡ συβλλικὴ φωνή της κυλοῦσε ἀργά, σὰ μυστικὴ μελῳδία.

Μᾶς μιλοῦσε γιὰ χίλια δυὸ καλὰ κωμμάτια. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θυμᾶμαι καλά, ποὺ εἶναι γραμμένο γερὰ στὴ θύμησή μου, εἶναι ἡ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της.

"Ε, δὲν θὰ τὴ ξεχάσω ποτέ μου. Στὸ πρόπωπό της, ὅταν τὴν ἔλεγε, ζωγραφιζόταν ἕνας πόνος, μιὰ ἀγωνία· καὶ τὰ μάτια της ἔτρεχαν, βρύσες ἀστείρευτες. Δὲν ἐβάστᾳξε ὅμως τὸ μεγάλο καῆμό της κι' ἕνα δειλινό, τὴν ὥρα ποὺ ἡ μέρα ἔσβυνε σιγὰ στὶς γωνιὲς τῆς κάμαρᾶς της, ἔσβυσε ἡ στερνὴ πνοή της. Ἀπὸ τότε, τὰ λουλούδια τοῦ κήπου της μυρώνουν τὴν ψυχή της, κι' οἱ πρωϊνοὶ ψάλτες ἀνιστοροῦν τὴν καλοσύνη της.

Ἀστέρι τῆς Φυλῆς

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 49

Ὁ Χαρίλαος γυρίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, παρατηρεῖ κάτι ποὺ γυαλίζει. Πλησιάζει, καὶ τί βλέπει; Ἕνα ρολογάκι τοῦ χεριοῦ! Σκύβει, τὸ παίρνει καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του τρεχάτος. Τί καλὰ ποὺ δὲν τὸ βρῆκε κανένας ἄλλος! Θὰ εἶχε κι' αὐτὸς τώρα ρολόϊ, καὶ δὲν θὰ περίμενε νὰ μεναλώσῃ οὔτε λιγάκι ὅπως τοῦ ἔλεγε ὁ μπαμπάς του. Γιατὶ τὄνειρό του ἦταν νὰ ἀποκτήσῃ ρολόϊ, καὶ τὸ εἶπε πολλὲς φορὲς τοῦ μπαμπᾶ του νὰ τοῦ ἀγοράσει ἕνα. Τώρα ὅμως δὲν θὰ ζήλευε τοὺς ἄλλους γιατὶ θὰ ἔλεγε μὲ περηφάνεια: «Ἔχω κι' ἐγὼ ρολόϊ!» Ὅπου κι' ὅποτε ἤθελε, θὰ ἔβλεπε τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ κάμῃ λάθος, γιατὶ τὸ ρολόϊ του ἦταν μὲ ἀριθμοὺς κι' ὄχι μὲ κεῖνες τὶς μπερδεμένες γραμμές.

Ἔφθασε σπίτι του καὶ διηγήθηκε στὴ μαμμά του πῶς τὸ βρῆκε. Διαρκῶς τὸ ἔβλεπε. τὸ ἐξέτασε, καὶ τὸ ἔβαζε στὸ αὐτί του νἀκούῃ τὸ γλυκὸ τίκ-τάκ του. Ἡ μαμμά του τὸν συμβούλευε νὰ τὸ προσέχῃ καὶ νὰ μὴ τὸ κουρδίζῃ συχνά. Κ' ἔσκυψε νὰ τὸν φιλήσῃ. Μὰ ἄξαφνα...χάθηκε κι' αὐτὸς κ' ἡ μαμμά του καὶ τὸ ρολόϊ του καὶ βρέθηκε μόνος στό... κρεβάτι του!

Εἶχε ξημερώσει.

Τί κρῖμα! "Ηταν ὄνειρο! Τί ἀπογοήτευση! Τουρχόταν νὰ κλάψῃ! Σηκώθηκε νὰ νυνθῇ. Ἄξαφνα τὰ μάτια του ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα κουτί, στὸ τραπεζάκι. Κοντά του ἕνα χαρτί. Τὸ πῆρε καὶ διάβασε: «Ὁ Μπαμπᾶς σου σοῦ κάνει δῶρο γιὰ τὰ γενέθλιά σου αὐτὸ τὸ ρολογάκι». Αὐτὰ μόνον. "Εφθασαν ὅμως γιὰ νὰ καταπλήξουν τὸ Χαρίλαο. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν ὀνειρεύεται, ἄνοιξε τὸ κουτάκι: Ναί, πραγματικῶς, ἦταν ἐκεῖ ἕνα ρολογάκι ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο σὰν καὶ κεῖνο ποὺ βρῆκε στὸν ὕπνο του καὶ τὸ ἔχασε στὸ ξύπνο!

Ζάνθιππος

ΚΑΚΟΥ ΚΟΡΑΚΟΣ ΚΑΚΟΝ ΩΟΝ

Ἀριθ. Ἔγκρ. 41

Καθένας σας θἄχῃ ἀκούσει αὐτὴ τὴν παροιμία· ξέρετε ὅμως καὶ ἀπὸ ποῦ προῆλθε; Ἀκούστε:

Στὰ παλιὰ χρόνια, ζοῦσε στὴ Σικελία ὁ περίφημος ρητοριστὴς (δικηγόρος) Κόραξ, ποὺ εἶχε πολλοὺς μαθητές. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του ἦταν καὶ κάποιος Τισίας, ποὺ ἐπειδὴ ἦταν πεινοχὸς κι' δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὰ διδακτρα, συμφώνησε μὲ τὸν Κόρακα ὅτι θὰ τὸν ἐπλήρωνε ὅταν θὰ ἐκέρδιζε τὴν πρώτη του δίκη.

Ὁ Τισίας λοιπὸν αὐτός, ἀφοῦ τελείωσε τὶς σπουδές, του δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ στὸν Κόρακα τὰ δίδακτρα κι' ὁ δάσκαλός του τὸν ἐκάλεσε στὸ δικαστήριο.

Ὁ Τισίας παρουσιάσθηκε κι' εἶπε: «Κύριε δικαστή, ἂν μὲν κερδίσω τὴ δίκη, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, πρέπει νὰ μὴ τὸν πληρώσω· ἂν δὲ τὴ χάσω, σύμφωνα μὲ τὴ συμφωνία μας,—χάνοντας τὴν πρώτη δίκη,—πάλι πρέπει νὰ μὴ τὸν πληρώσω.»

Ὁ Κόραξ ὅμως εἶπε: — «Ἂν κερδίσω τὴ δίκη, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ δικαστηρίου, πρέπει νὰ μοῦ πληρώσῃ ὁ Τισίας τὰ δίδακτρα· ἂν πάλι χάσω — ὁπόταν θὰ κερδίσῃ ὁ Τισίας — κατὰ τὴν συμφωνία μας πάλι πρέπει νὰ μὲ πληρώσῃ».

Τότε ὁ δικαστὴς βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία καὶ τοὺς ἔδιωξε λέγοντας:

«*Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν.*»

Κι' ὁ λόγος ἔμεινε ὡς παροιμία.

Φασουλῆς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Δὲν μοῦ λές, Γεῶργο πῶς βρίσκουμε τὴν τετραγωνικὴ ρίζα;

—"Οταν σκάφτουμε μπρὸς σ' ἕνα δέντρο.

Φαλάκρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 Εὐριπίδου
τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1924

ΒΑΣΠΗΣΕ τί φιαρφοι ποὺ γίνονται οἱ «Βπιπιστικοὶ τοῦ Νικολέοντος» ὅσο ποοχωροῦν; "Οχι πιὰ ἕνα στρατιωτικὸ μυθιστόρημα, ἀλλὰ ἕνα ἀνθρώπινο, ποὺ τέρπει, συγκινεῖ κι' ἐμπνέει τὰ εὐγενικώτερα αἰσθήματα... Κι' ὅμως πέρασε, ὅταν τὸ ἀνήγγειλα, μερικοί μοῦ εἶπαν: «Πάλι στρατιωτικό πόλεμο θέλεις νὰ μάθῃς τὰ παιδιά! Δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας καὶ τῆς ἐποχῆς. Ὁ κόσμος θέλει εἰρήνη, ἀγάπη καὶ... μπολσαβικισμό». Ἴσως. Ἀλλὰ ἐγὼ αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα τοῦ Daurit δὲν τὰ βάζω «γιὰ νὰ μάθω πόλεμο τὰ παιδιά». Τὰ βάζω ὡς *ἱστορικά*, ποὺ τόσα διδάσκουν· ὡς περιπετειώδη, ὡς καλογραμμένα καὶ ὡς ἠθικά. Τί, μόνο ὁ στρατιωτικὸς πρέπει νὰ εἶναι γενναῖος, ἀλτρουϊστής, τίμιος καὶ νὰ κάνῃ τὸ καθῆκον του μὲ κάθε θυσία; Κάθε ἄνθρωπος νομίζω. Γι' αὐτὸ τὰ στρατιωτικὰ μυθιστορήματα εἶν' καὶ θὰ εἶναι πάντα *παιδαγωγικά*. Καὶ γι' αὐτὸ σκοπεύω νὰ συμπληρώσω τὴν ὡραία αὐτὴ «Ἱστορία μιᾶς στρατιωτικῆς οἰκογένειας», δημοσιεύοντας τοῦ χρόνου καὶ τὸ τελευταῖο μυθιστόρημα τῆς σειρᾶς, τό «*Δελφινάκι*». Τί λέτε καὶ σεῖς, παιδιά μου; Δὲν θὰ σᾶς ἄρεσε μιὰ συνέχεια τῶν «Βαπτιστικῶν»;

"Ἀνάρπαστος γίνεται ὁ «Καλὸς Δρόμος». Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ποὺ δὲν τὸν παίρνουν μόνο μαθηταὶ τῆς Β'. Δημοτικοῦ, ἀλλὰ καὶ μεγαλύτερα παιδιὰ ποὺ θέλουν νὰ διαβάσουν ἕνα ὡραῖο παιδικὸ μυθιστορημάτακι τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦ Ξενοπούλου. Ἀντίτυπα πωλοῦνται καὶ στὸ Γραφεῖό μου πρὸς δρ. 6, ἢ στέλλονται ταχυδρομικῶς ἀντὶ δρ 7,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 9,60 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό. Ἐπίσης ἐξεδόθη, στὴ Σειρὰ τῶν «Ἀπάντων», ἡ «Μαργαρίτα Στέφα», ἕνα μυθιστόρημα *γιὰ ὅλους*, κι' ἡ «Ἱστορία μιᾶς Χωρισμένης», ἕνα διήγημα *μόνο γιὰ μεγάλους*. Στὸν κατάλογο θὰ ἴδῃτε τὶς τιμές.

Φάτη Ε. Σταρ., ὡραῖο τὸ Κρητικό σου διήγημα κι' εὐχαριστῶ ποὺ προτίμησες νὰ τὸ στείλῃς σὲ μένα. Δυστυχῶς εἶναι γραμμένο σὲ ἀκανόνιστη γλῶσσα κι' ἐπειτα δὲν δημοσιεύω ἱστορίες χαρτοπαικτῶν γιὰ παιδιά. Ἂν ὑπάρχῃ τίποτα πιὸ παιδαγωγικὸ καὶ γραφῆ στὴ δημοτική, πολὺ εὐχαρίστως.

Νανότα, διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὴν *Τριανταφυλλένια* γιὰ τὴν «θαυμασία ἰδέα» τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Σπίξεως. Συμφωνῶ μὲ τἄλλα ποὺ μοῦ γράφει, ἀπορῶ ὅμως πῶς, ἐνῷ τόσο σοῦ ἀρέσει τὸ πιάνο, βγρυέσαι νὰ μελετᾷς καὶ θέλεις νὰ τἀρήσῃς. Ἀ! μὰ ὄχι! θἀδικήσῃς τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ μετανοιώσῃς ὅταν θὰ εἶναι ἀργά. Βάλε λίγη θέληση νὰ μὴ βγρεῖσαι. Καὶ θὰ μάθῃς.

Καὶ νομίζεις πῶς ξέρω κι' ἐγὼ *Ναπολέων*, ποιὸς εἶναι ὁ καλύτερός μας διηγηματογράφος; Ἐδῶ, βλέπεις, εἶναι γοῦστα. Βεβαίως, αὐτοὶ ποὺ ἀκούσες νἀναφέρουν, εἶναι ὅλοι ἀπ' τοὺς καλούς, τοὺς δοκίμους. Μὰ τὴ διαφορά, ὅτι ἄλλος γουστάρει περισσότερο τοῦτον κι' ἄλλος ἐκεῖνον. Οἱ «Θρακικὰς Ἠθογραφίες» βρίσκονται σ' ὅλα ἐδῶ τὰ βιβλιοπωλεῖα κι' ἔχουν 12, ὄραχ.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σημειώνετε ψευδώνυμο ποὺ δὲν σᾶς ἔχει ἀκόμη ἐγκριθῆ. Καλύτερα νἀφνετε κενὸ καὶ νὰ γράφετε στὸ πλαί: «μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ θὰ μοῦ ἐγκριθῆ». Ὁπωσδήποτε ἐγὼ θὰ τὸ σημειώσω στᾶς λίστες σου καὶ στὴ Συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεών σου, μολονότι σοῦ ἐδηλωσεθῆν ἤδη μία μὲ τὸ ψευδώνυμο *Διαφωστεφῆς Ἑλλάς*.— Ὄχι, τὴ ψευδωνυμία τοῦ περιοδικοῦ πιὸ μοῦ ἀρέσει, δὲν τὴν ξέρω.

Στίχος, γραμμή, ἀραδα, ὅλ' αὐτὰ τὸ ἴδιο σημαίνουν, *Πανταχοῦ Πορεύων*. Ἀλλὰ ἡ κυριολεξία, ὁ ἐπιστημονικὸς ὅρος νὰ ποῦμε, εἶναι στίχος. Γιατὶ τὸ *ἀράδα* εἶναι τῆς κοινῆς γλώσσας, τὸ δὲ *γραμμή*, πολὺ γενικό, σημαίνει καὶ ἄλλα. *Στίχος* λοιπὸν λέγεται ἡ ἀράδα καὶ τοῦ ποιήματος καὶ τοῦ πεζοῦ. Ἀγνοεῖται δὲ ὅτι καὶ οἱ τίτλοι ἀποκαλοῦν στίχους, ὥστε κι' αὐτοὶ πρέπει νὰ μετριοῦνται ὅταν ὑπάρχουν σ' ἕνα κείμενο ποὺ πρέπει νὰ προσορίσουμε κάποια του ἀράδα καὶ νὰ τὴν ποῦμε 5η, 10η, 20ή κτλ. Ἐπίσης ὡς μια ἀράδα μετριοῦνται κι' οἱ ἀστερίσκοι ἢ οἱ γράμματες ποὺ χωρίζουν κάποτε τὸ κείμενο. Μόνο οἱ κενὲς ἀραδες δὲν μετριοῦνται, τὰ διαστήματα δηλαδὴ ποὺ ἀφίνονται κάποτε μεταξὺ τοῦ κειμένου, σἀν χωρίσματα κι' αὐτά, χωρὶς ἀστερίσκους ἢ γράμματες.

Ναί, *Ἀγριοκάτσικο*, ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου πρὸς τὸ *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς* κι' ἐθαύμασα τὴν περιγραφή τοῦ ταξιδιοῦ σου. Ἀλλὰ καὶ τὸ γράμμα σου σὲ μένα δὲν πάει παρακάτω. Μοῦ ἔφερε δροσιὰ ἀπ' τὴν βομαντικὴ σου Τράπεζα, μολονότι μιλεῖ καὶ γιὰ θερμοκρασίες 38 βαθμῶν. Κι' ἐκεῖ λοιπὸν εἴχατε τόσο ζεστὴ ἡμέρες; "Ἀ, μὰ ἡ φετεινὴ ζεστὴ ἦταν πρωτοφανής!

Αὐτὸ τὸ γράμμα σου, *Νύμφη τοῦ "Ἔβρου*, δυσκολεύθηκα πολὺ νὰ τὸ δημοσιεύσω. Σὲ παρακαλῶ, μὴ μοῦ ἐπαναγράψῃς μὲ τόσο ἀσπουδαρίστικο μελάνι!... Ὁ τόμος τοῦ Ὦ ἔχει τὸ «Παιδὶ τῆς Μαύρης Μάσκας.»

"Ἑλαβα, *Κων. Ρουσσιᾶ*, κι' εὐχαριστῶ. Σοῦ εὐχομαι καλὴ προοδο στο Παρισι ὅπου θα πᾷς νὰ σπουδάσῃς μηχανικός καὶ νὰ τελειοποιηθῇς καὶ στὸ βιολί. Μὰ βέβαια ποὺ σὲ τρία χρόνια θἄχῃς καὶ τὰ δυὸ διπλώματα σὺ ποὺ ἤρθες πρῶτος, μεσα σὲ 70 ξένους μαθητές, στὶς ἐξετάσεις για το Baccalauréat. Ναί, σιαπλασόπουλο κι' ὁ Δρακίδης ποὺ ἦρθε δεύτερος. Μπράβο, παιδιά μου, μὲ τιμήσατε!

Τί νὰ σοῦ κάμω, *Ἀστρο τῆς Ἀνατολῆς*, ἀφοῦ αὐτὰ ποὺ μοῦ στέλνεις δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευση; Δὲν ξέρεις ἀκόμη νὰ κανῇς στιχους, οὔτε ἰδέες κάπως πρωτότυπες ἔχεις, ἀλλ' ἀμαδιάζεις κοινὰ πραγματα μὲ τὴν πιὸ ἄτεχνη στιχουργια. Τί θέλεις λοιπόν, νὰ σοῦ δημοσιεύσω αὐτὴ τὴν «Πατρίδα» γιὰ νὰ γελάσουν τὰ παιδιὰ ποὺ κάτι ξέρουν; "Α, ὄχι, δὲν τὸ κάνω. Ἀλλὰ περιμένω νὰ μεγαλώσῃς ἀκόμα, νὰ μάθῃς καὶ τότε... Πρέπει νἄχεις καὶ σὺ ὑπομονὴ ὅπως ἔχω κι' ἐγώ.

Ἡγήσιππε, εὐχομαι στὸν καλὲ μένο το Γιαννάκη περαστικά. Ναί, τὰ ξέρω αὐτὰ τα πράξενα σχήματα ποὺ ζωγραφίζουν οἱ γιατροι γιὰ νὰ βλέπουν τὴν πρόοδο ἑνὸς πυρετοῦ. Μοιάζουν πολὺ μὲ ὀρεογραφίες,—ἐδῶ οἱ "Ἄλπεις κι' ἐκεῖ τὰ Ἱμαλαΐα, καθὼς λὲς καὶ σύ. Φυσικά, καὶ τὰ Σεπόλια σας προέστειο τῶν Ἀθηνῶν εἶναι.

Ὁ Κόντε Πίτουρας μοῦ γράφει: «Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Μακρῆ γιὰ τὴν αὔξηση τῶν τυκωτικῶν ἦταν ὁλοσδιόλου περιττή. Ἀρκοῦσε νὰ μᾶς πῇς πὼς ἔπρεπε ναὐξηθῇ ἡ συνδρομὴ καὶ κανείς, σὲ βεβαιῶ, δὲν θὰ ἔφερνε ἀντίρρηση». Τί εὐγενικὰ λόγια! Εὐχομαι, καλέ μου φίλε, περαστικὰ τῆς μαμμᾶς. Τὰ καλύτερα βιβλία ποὺ μπορεῖς νὰ τῆς παρῃς νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ, εἶναι τοῦ Ξενοπούλου.

Ὁ Μικρὸς Καλλιτέχνης, — τί ὡραῖο τὸ σημερινό του γράμμα! — ἔρχεται συνδρομητής μου χωρὶς νὰ τὸ πῇ στὸ σπίτι. Κι' ἄμα ἔλαβε τὸ πρῶτα φύλλο, τδεκέβε τῆς μαμμᾶς του ποὺ ἀπόρησε πολύ. «Μπᾶ! τοῦ εἶπε, ἀκόμα βγαίνει αὐτὴ ἡ Διάπλασις; Εἶναι λοιπὸν ἀναστᾳ; Πόσο χαίρω ποὺ τὴν ξαναβλέπω!.. Πολλὰ μου συνδρομητρια, βλέπετε, κι' ἡ μαμμὰ τοῦ *Μικροῦ Καλλιτέχνη* ὅπως δὰ τόσες ἄλλες σημερινὲς μαμμάδες.. καὶ γιαγιάδες ἀκομῆ

Πολὺ μάρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα, "*Ἄσπρε Δωτέ*, κι ἄθκα ἐξέταζες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ προξενήσῃς αὐτὴ τὴν εὐχαριστηση. Ἐλκίζω τώρα νὰ ἐξακολουθήσῃς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λογια καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ καταβάλλεις γιὰ νὰ μοῦ δείξῃς καὶ μὲ πράγματα τὴν ἀγάπη σου. Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι κι' ἂν ἀπέτυχες ὡς τώρα, θὰ ἐπιτύχῃς ἀργότερα. Ἄμα ἐπιμένει κανεις...

Γλυκὸ Χαμόγελο, εἰμ' εὐτυχὴς ποὺ μαθαίνω, καὶ μαλιστα ἐγὼ πρωτη, ὅτι ὁ καλος σου κηδεμόνας καὶ προστάτης θα σὲ υἱοθετήσῃ. Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν θἄσαι πια ὀρφανός! Περιττὸ να σοῦ πῶ τώρα πόσο χρωστᾶς νἀγαπᾷς καὶ νὰ σέβεσαι τὸ θετό σου πατερα. Συλλογίζου μόνο πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σ' ἐδιαλεξε για νὰ σὲ κάνῃ παιδι του,—πραγμα ποὺ δὲν συμβλίνει βέβαια μὲ τοὺς γονεὶς τοὺς φυσικους.

Λύ, *Γ. Κ.* εἶσαι *Φάτης Σκοτεινιᾶς*, ἐνῷ ἐκεῖνος εἶναι *Φάτης Σκοτάδης*. Ἄλλο τὸ ἕνα, ἄλλο τὸ ἄλλο. Ἠμπιτα μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα, γιατὶ τέτοιο φευδώνυμο δὲν ἄχω ἐγκρίνει.

Ψυχὴ τῆς Δεσπου, θα εἶδες ὅτι σοῦ τὸ ἐνέκρινα. Ναί, ἡ μαμμα σου ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ σὲ προτρέψῃ νὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς διαγωνισμούς, γιατὶ τώρα θα αἰσθάνεσαι περισσοτερο τὴ γλῶσα μου. Γραφε μου συχνα.

Ὦ ναί, *Δ. Παπαδημ.*, δὲν εἶσαι κακνούργια γνωριμια, ἀλλὰ ἀναπνέωση παλιᾶς καὶ πολὺ ἀγαπητῆς. Γιατὶ ποτὲ δὲν ἔξαχασα τὸ *Τορπιλλοβόλο 29*. Γιὰ τὸ ποίημά σου ὅμως, τί νὰ σοῦ πῶ! Πρέπει νὰ γίνῃς πάλι συνδρομητὴς καὶ νἄχῃς ἐγκεκριμένο ψευδώνυμο, γιὰ νὰ μπορῇς νὰ γράφῃς στὴ Σελίδα. Εἶναι, βλέπεις ἕνα προνόμιο ἀποκλειστικό.

"Αργησες, *Ὑψιπέτη Ἀστέ* ἀλλὰ μὰποζημιώσας μ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο γράμμα. "Οχι, ἄμ' ἀνταλλάξῃ κανεὶς μιὰ φορὰ Μ. Μυστικὰ μ' ἕνα πρόσωπο, εἶναι ὁλωσδιόλου περιττὸ νὰ τοῦ ξαναζητήσῃ ἀνταλλαγή. Δὲν ἀλλάζει κανεὶς τόσο γρήγορα γνῶμες, ἰδέες καὶ προτιμήσεις. Ἔ, ἄμα περάσῃ πολὺς καιρός, δυὸ-τρία χρόνια, τότε μπορεί.

Ὁ *Πάνος Χεμαρριώτης* ἀπαντᾶ στὸ *Φιορὴ Δεβάντε* ὅτι στὴ Σελίδα μας περισσοτερα καὶ καλύτερα γραφουν τὰ κοριτσια. Τὰ κορίτσια, λεει, ἔχουν τὴν ἴδια διανοητικότητα μὲ τοὺς ἄντρες, ἂν ὄχι καὶ ἀνώτερη. "Ενα μόνο τὰ χαλᾷ: ποὺ μεγαλώνοντας, ἀφίνουν τὰ πνευματικὰ καὶ τρέπονται εἰς ἄλλα. Δὲν ἔχουν τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονὴ τοῦ ἀνδρός.— Ἡ ἀλή θεια εἶναι ὅτι τὰ περισσότερα κορίτσια ἀφίνουν τὰ πνευματικὰ ὅταν παντρεύωνται καὶ γίνωνται μητέρες καὶ νοικοκυρές.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Α. Φραγκάκη, Ἄγνή, Ἀλκυών, Γλυκεια Μελαχροινοῦλα, Πρίγκηψ Ἰνδός, Σταράτη, Ναυαγος τῆς Κυπριας, Δικέφαλος Ἀετός, Αἰολίς, Βάτος, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Νεφέλη, Ὀνειρο τῆς Κύπρου, Μέλιων Καλλιτέχνης, Μαγεμένη Δυση, Ἀφρισμένο Κύμα* (μὲ τὴν εὐχή μου!) *Γαλαξίας* καὶ *Γέρο - Δήμος*.— Ἐξετάσασα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Ἰδιαιτέρως καὶ θερμότατα εὐχαριστῶ τοὺς καλοὺς μου φίλους, ποὺ ἄμα εἶδαν ὅτι αὐξήθηκε ἡ συνδρομή, ἔσπευσαν νὰ μοῦ στείλουν τὸ συμπλήρωμα δρ. 10, ἐνῷ δὲν τὸ εἶχα ζητήσει ἀπ' ὅσους εἶχαν ἤδη πληρωσει ετησία συνδρομὴ μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Αὐτοὺς δηλαδὴ τοὺς εἶχ' ἄφῃσει στὴ διάθεσή τους. Ἀλλὰ εἶχα μὲ χαρὰ μου πῶς εἶχαν τὴν καλύτερη διάθεση, ἐλπίζω δὲ νὰ βρεθῶ στὴν εὐχαριστη θέση νὰ εὐχαριστήσω ἀργοτερα κι' ἄλλους ποὺ θὰ δείξουν τὴν ἴδια. Μὰ ἀρισμένους θὰ δείξουν πῶς ἀγαποῦν κι' ἐμὲ καὶ τὴ δικαιοσύνη, ὅσοι, χωρὶς ὑποχρέωση, θὰ μοῦ στείλουν τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐπαναλαμβάνω τὴ δήλωσή μου ὅτι δὲν δέχομαι πιὰ κομμάτια ἀπὸ κανένα κι' εἶναι περιττὸ νὰ μοῦ στείλετε γιὰ νὰ τὰ ρίξω στὸ καλάθι.

Ἀργότερα πάλι θὰ σᾶς πῶ.

Ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔλαβα κι' ἐδιάβασα ὡς σήμερα, σταλμένα πρὶν ἀπὸ τὴ δήλωση τοῦ προηγουμένου φύλλου,

"Εγκρίνονται: *41 «Τὸ Ναυτόπουλο» τῆς Κόρης τῆς Ἴδης.*— *42. «Ἐλπίδες» τῆς ἴδιας.* — *43. «Σέβας» τοῦ Μαύρου Ἱππότου.* — *44. «Ὁ βιολιτζῆς» τῆς Φιλοσόφου.* — *45. «Γύρισμα στὰ Περασμένα» τῆς Γυναίκας.*

Ἀπὸ τἄλλα ποὺ μένουν, θὰ ἐγκρίνω ἀκόμα λίγα, τὰ καλύτερα. Καὶ στόπ. Ἀνοθύμαι ποὺ θἀποβρίψω καὶ μερικά, ποὺ ἂν εἶχα τόπο θὰ τὰ ἐνέκρινα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναγνωσθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Σιλφάξ, ἀ. (ΘΠ). Κυνοσία, κ

ἀνήκει·) *Ἐλεύθερο Πουλί* (φυσικά, ὅσα μπορέσῃ νὰ συνέξῃ ὁ στέλλων στὴ Συλλογή. τὰ Μ. Γράμματα — κι' ἐν γένει τὰ πολλαπλᾶ,— λογαριάζονται ὡς μία "Ασκησις· καὶ τὸ φευδώνυμό σου . . . γιατί ὄχι;) *Πέλοπα* (τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω! σ'εὐχαριστῶ μόνο γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο, ἀλλὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύει ἡ πεῖρα καὶ ἡ ἀνάγκη) *Γιούλην Ἄνθην* (τὸ ἔλαβα ἐγκαίρως ἀφοῦ δὲν συμπληρώθηκε ἀκόμα ὁ ἀριθμός· ἀλλὰ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα, γιὰ νὰ σοῦ πῶ·) *Κόμητα Φοίνικα* (τὸ ἔστειλα·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Τάκην Χάνον, Κων Ε. Γκαζῆν Κ. Ν. Βεργίκον, Πολύμ. Ὀδυσσέα, Χανουμάκι κτλ, κτλ.*

Βάγνερ, "Ασπρον Κόρακαν, "Γκαρον, Φασκαμιάν, "Ασπρον Δέοντα, Ἐλ. Ν. Ρ. (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἔστειλάς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου. Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 18 Νοεμβρίου.)

592. *Δεξίγριφος*

Μιὰν Ἁγία τῆς Γραφῆς
Μ' ἕνα σύμφωνο ἑνώνω
Καὶ νησάκι παρευθὺς
Στὸ Αἰγαῖο φανερώνω.

Πυροβολιτάκι

593. *Στοιχειόγριφος*

Στὰ χέρια, στὰ πόδια,
Ἐγὼ βγαίνω πρῶτος
Χωρὶς τὸ κεφάλι,
Παντοῦ χύνω σκότος.

Πῶγος

594. *Μεταγραμματισμός.*

Βγάζω Νῖ καὶ Χῖ τοῦ βαζω
Καὶ θαυμάζω κι' ἀπορῶ
Πῶς, στὸ στόμα γύρο-γύρο
Ποταμὸ τρανὸ θωρῶ!

Ἀλεξανδρινὸς Ἀστὴρ

595. *Τονόγριφος*

Κοινὴ λέξη τῆς κοινῆς,
Δὲν τὴν ἀγνοεῖ κανείς·
Ὅπως εἶναι ἂν τὴν ἔχῃς,
Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σὲ κλαῖνε·
Μ' ἂν τὸν τόνο κατεβάσῃς,
«Εἶναι περσικό;» θὰ λένε.

Ἑλληνικὸ Χῶμα

596. *Ἀστὴρ*

* * * Ὁριζοντίως ἀρχηγὸς τῆς Αἰολίδος· καθέτως βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς· διαγώνιος δὲ ἀρχαῖος γλύπτης καὶ πνευματικὴ καλλιέργεια.

* * *
* * *
* * * Δ * * *
* * *
* * *
* * *

Οὐρανία Ι. Οἰκονομάκη

597—601. *Φωνηεντόγριφος*

Μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθῇ ὁσαδήποτε φωνὰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

ΕΡΧ-ΖΧΛ-Ρ ΓΡ-ΡΞΞ-ΧΣΡ

Ἰωάννα Γ. Νικηφοριάδου

602. *Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.*

— Τάκη, Τάκη! τί σοῦ εἶπα νὰ κάνῃς;
— Τί, μαμμά; δὲ θυμοῦμαι.
— Μὰ στὸ ξανάπα!
Τί τοῦ εἶχε πῆ;

Ἐλπὶς τῆς Ἀνατολῆς

603. *Ποικίλη Συλλαβική Ἀκροστιχίς.*

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαίαν βασιλοπούλαν:

1, Ἀμαζών· 2, Ἐπίθετον δρίζον μίαν κατηγορίαν ἀριθμῶν· 3, Βασιλεὺς τῆς Ρόδου· 4, Μοῦσα.

Γαλαξίας

604. *Μικτὸν*

νς·οα-κ-ου·κ

Ἐλευθ. Ν. Ρουσσάκης

605. *Γρῖφος*

				ο	
δ	ἂν	στὸ	Κατὰν	ο	κιν ο
			γ' ἂν	ο	ο
				ο	

Διαυγὴς Νοῦς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

δοθ. Creix

*
*
* * R * *
*
*

Ville de France et ville d' Italie.

Ἠλιοτρόπιον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 27

372. Κλεοπάτρα (κλαίω, Πάτρα.)—373. Σανδὼν-Σιδών. — 374. Τὸ ὄνομα.—375. Βουδαπέστη.

376. Ε Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Ε Ε Υ Ι
Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ
Ο Ε Η Υ
Φ Υ Σ Η Τ Η Ρ
Ω Ι Η Ο
Ν Ι Σ Υ Ρ Ο Σ

377. ΑΑ-ΜΙΑ (Λάμα, Ἀμήν, Μίδας, ἰός, Ἄξενος.)—378—382. Διὰ τοῦ Τ: *βάτος, κάτω, τυρός, τρέχω, ἀταξία.* —383. ΚΑΙΣΑΡ. (ΗραΚλῆ:, ΟὐρΑνία, ΑννΙβας, ΙοΑάκ, ΛαέΡτης.) — 384. Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — 385. Καὶ παρὰ *μυσὶ χάρις ἐστί*· (κέπα, ραμ εἰς ι, χαρ, εἰς ἐς τί,)—386. Butiner Tribune. - 387. Enigme, Epaule, Epoque, Evêque.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *20*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *21* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *26* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *60* καὶ ραμμένος δρ. *65*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1206)

Μπεμπένα, στὴ γιορτούλα σου προσφέρομε ἕνα μπουκετάκι ἐγκάρδιες εὐχές. *Βάκχος, Βεελζεβοὺλ*

(ΚΔ'—1207)

Μπεμπένα, ὅλος ὁ «ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ» σοῦ προσφέρει τὶς πιὸ ἐγκάρδιες εὐχὲς στὴ γιορτούλα σου.

(ΚΔ'—1208)

Μάγκα, Ἀλάνη, στέλλετε τὸ τετράδιό σας στὸ *Τραγοῦδι τῆς Ψυχῆς*;

(ΚΔ'—1209)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες: Ἀψηλή, ἀδύνατη, μακροπρόσωπη, κι' ὅλο γελᾶ· μένει Προπυλαιῶν 1, καὶ λέγεται . . . πέστε μου, τὴν ξεφτᾶ;

Ἀνθρωπη Παρηγοριά

(ΚΔ'—1210)

Ἀλληλογραφῶ μὲ κορίτσια ἄνω τῶν 18 ἐτῶν γιὰ παρηγοριά. Δ)σις: Νικόλεον Βαμβακᾶν, (διὰ Δ. Κ.) Χανιά.

ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕΤΟΣ

(ΚΔ'—1211)

«Μαθητικὴ "Ενωσις», *Πατριὸ Διαβολάκι, Ἀπολλώνιε Κόρπα*, λάβαμε μέρος στοὺς διαγωνισμούς σας.— *Ἱππότη τῆς Ὀμίχλης*, μῆπως σὲ πείραξαν οἱ *ζέσες*; — *Μελίκα*, συνῆλθες ἀπὸ τὸ ρεζιλίκι σου, ἢ εἶσαι ζαλισμένη ἀκομη;

"ΤΙΤΑΝ,,

(ΚΔ'—1212)

Ναστα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρότασιν ἀλληλογραφίας, ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφῶ, μονον ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικα.— *Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Δροσοσταλίδα*, δέχομαι· ἔστειλα. *Τεμπέλα*

(ΚΔ'—1213)

Σὲ γνωρίζω, *Πονηρὴ Μουσέσα*· εἶσαι ἡ Μ. Δ. Δὲν εἶναι;;; Μὴ θυμώσῃς!

Τεμπέλα

(ΚΔ'—1214)

Μελαψὸ *Σκαλιωτάκι*, περμένω γράμμα· Δ)σις: (ΚΔ'—714.)— *Γκόμπιο, Μικεμπανιακα*, ὡς ποτὲ θὰ περμένω; *Ἀπόγονε τοῦ Πύρρου*, ἀλληλογραφοῦμε; Περμένω. ΛΙΤΣΑ

(ΚΔ'—1215)

Γόγο *Ἀστέρη*, ἔλαβα· εὐχαριστῶ.— *Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Δροσοσταλίδα*, ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἔστειλα. ΑΙΓΑΗ

(ΚΔ'—1216)

Δάλια, *Μελαχρινὴ Μάγισσα*, δεχθῆτε ἕνα μπουκετο ὁλόθερμες εὐχες γιὰ τὴ γιορτούλα σας — ΑΙΓΑΗ, ΛΙΤΣΑ, ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ.

(ΚΔ'—1217)

Κόμη Φοίνικα, αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι μπορῶ νὰ στὴ δώσω προφορικῶς. Σφυρα "Ἀκμωνα, καὶ σὲ σένα τὸ ἴδιο λεω. «ΤΙΤΑΝ», Σᾶς εὐχαριστοῦμε· εἰμαστε πάντα φίλοι σας.

ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—1218)

Μπεμπένα, στὴ γιορτούλα σου τὶς πιὸ εἰλικρινεῖς εὐχές.— *Μαμονᾶς*

(ΚΔ'—1219)

«ΘΡΑΚΙΚΕ ΘΡΥΛΕ», βραβεῖον ἔλαβα· εὐχαριστῶ. — ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ

(ΚΔ'—1220)

Διαγωνισμοὶ ΤΣΟΥΚΝΙΔΟΥΛΑΣ, (ΚΔ'—986) κατατείνονται 15 Ὀκτωβρίου. Βραβεῖα ἀντὶ τριῶν ἔξη. Συμμετοχὴ ἰδία. Στέλλατε ὅλοι.

(ΚΔ'—1221)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟΝ, Ναί μικρό μου, ἀλλὰ ποιος σοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα; Ἐκτὸς ἐὰν ἀνεψιεύεσαι καὶ ξυπνητά...

ΣΕΡΛΟΚ-ΧΟΛΜΣ

(ΚΔ'—1222)

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ διάφορα ποιηματάκια μὲ ὅλους κι' ὅλες. Εὐάγγελον Μπασιάκον, γυμνασιόπαιδα, Θῆβας.

(ΚΔ'—1223)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ διαγωνισμοῦ μου. Βραβεύτηκαν. Πανταχοῦ Παρών, Πόνου Δάκρυ. Περμένω Δ)σεις. Στείλαντας εὐχαριστῶ. ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΣ

(ΚΔ'—1224)

Σπαφώ, περμένω γράμμα.

Νίν-Κάρτ

(ΚΔ'—1225)

Ξαναμπαίνοντας στὸ μυροβόλο σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὁλικὰ τὰ Διαπλασόπουλα. — ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΔ'—1226)

Ναυαγὲ τῆς Κυνθίας, σὲ ξέρω· νὰ ἀποκαλύψω; Καιτη Βάου, ἄρα μὲ θυμάσαι; Ἡ Κατίνα Παπανδρέου μένει αὐτοῦ; ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΔ'—1227)

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ, στὸ λαμπρὸ σκοπό σας θὰ μὲ βρῆτε θερμὴ ὑποστηρίκτρια. Ἀλλὰ ποιὰ Φαναλάβη ἀρχηγία; ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΔ'—1228)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Ἄβρα βεύθησαν α') ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, β') ΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, γ') ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΙΑ, ΜΑΡΩΜΙΔΙ. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Δοίτε εὐχαριστῶ θερμά. ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ

(ΚΔ'—1229)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μ. Πόθεσις διμηνη, βραβεῖα ἐκλεκτὰ συμμετοχὴ ἐλεύθερα Νόνταν Γιαννόν, Θῆβας, Ἰδανισμά, Κεραυνέ, Τρεπέρωτε, Πλάτανε, Μαργαλάνε, Φοβε, Μαντρόσκυλο, Μελοδαγατη, Ἀκκια, Μικρούλα, Τσαχπινα. Ἀτλαντίδ λάβατε μέρος, παρακαλῶ.

Πονεμένη Ψυχὴ

(ΚΔ'—1230)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα σὲ ψηφίζ (Σωστασ. Ζα-Πα). ΙΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

(ΚΔ'—1231)

Ξαναμπαίνοντας στὸ Διαπλασόπουλο στέλνω σ' ὅλους τοὺς πιὸ φιλικοὺς μου χαιρετισμούς.

ΣΙΑΦΑΞ

(ΚΔ'—1232)

Πανταχοῦ Παρών, πόσο μ' εὐχαρίστησαν τὰ Μ. Μ. Σας. Τὰ δίνα μου Σᾶς ἄρεσαν; Θέλετε νὰ γνωρισοῦμε εὐρύτερα; Στὸ διαγωνισμο τοῦ «Περιδρόμου» ἀπαντῶ.

Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, τὰ Μ. Μ. Σας ἔλαβα. Ποσο μάρεσαν! Πόσο θάθελα νὰ ἀλληλογραφήσουμε . . . Νὰ περμένεις ἄραγε στὴν (ΚΔ'—1099);

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ.

(ΚΔ'—1233)

ΠΡΟΣΕΧΟΣ Η «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,, ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΔΟΥΣ

(ΚΔ'—1234)

Νῶκο Μπασάκο, τί κάνεις; Γιατί δὲν γράφεις; Ἡ ἀντιπροσωπεια; *Ἠλίας*

(ΚΔ'—1235)

Σᾶς χαιρετοῦμεν ὅλους καὶ ἰδιαίτερα τὸν *Ἀετιδεα*. — *Ἀγνὴ* καὶ *Ἀλανάν*

(ΚΔ'—1236)

Ἀετιδέα, ὅλα τἄχεις σωστά, μόνο ἡ ἀντιπροσωπεία σοῦ λείπει. *Ἀγνὴ*

(ΚΔ'—1237)

Διαβάστε ὅλοι τὴν (ΚΔ'—1020) ἀγγελιαν. «Τιτάν», ἐπίσης.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΔ'—1238)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΟΜΟΝΟΙΑ,,

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ. Συμμετοχὴ δύλεπτος. Πρόθεσμία διμηνη. Βραβεῖα 5 ἐκλεκτά: 1) Πολεμικὰ φύλλα, 2) Φλουστ, 3) Μπόγονι, 4) Ναῦς, 5) Ἕνα Ρομάντζο.—Λόγοι: «ΤΙΤΑΝ», «ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ Η», «ΑΣΤΡΑΠΗ», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ», «ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ», «ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗ» κλπ. ΨΕΥΔΟΝΥΜΟΙ ΛΑΒΕΤΕ μέρος ΟΛΟΙ.

(ΚΔ'—1239)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΟΜΟΝΟΙΑ,,

Ἐφὰ Ἡμέρα, εὖγε γιὰ τὴν ἀποκάλυψη· στοιχημα 50 δρ. Δὲν εἶσαι ὁ Ζα...πα; —«Μαθητικὴ Ἕνωση», Καμαρώτη, σ' στέλναμε.— Γεώργιε Κων....λε, δὲν σ' χόμεθα· φυλάξου, ψευτάκο.

Βραβεῖα ἐσταλησαν. ΜΕ ΑΓΑΗ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΜΟΝΟΙΑ»

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Υἱοῦ — Σοφοκλέους 8